

El parc de Carla

Text: Mireia Vidal

Il·lustracions: Blanca Tulleuda

SJD Sant Joan de Déu
Barcelona · Hospital

FAROS
Els contes de l'àvia

Havia arribat el dia en que la Carla aniria al parc. Ja era prou gran i els pares li havien promès que aquella tarda, quan sortís de l'escola, la portarien al parc dels grans. La Carla sabia que hauria de caminar un bon tros, però esperava nerviosa a la porta de l'escola amb els botons de la jaqueta ben cordats i els cabells recollits per causar bona impressió.

La Carla es moria de ganes d'anar al parc dels grans i no es va queixar ni una sola vegada mentre caminaven per uns carrers que li semblaven massa llargs. Quan va arribar, va veure un munt de nens que jugaven a pilota.

La Carla se'ls va mirar curiosa quan tot d'una la mare va dir:

—Hem de marxar .

—Per què? — Va preguntar la Carla sorpresa.

—Perquè aquí només hi ha nois i no t'agradaran els seus jocs.

I dit allò, la mare va estirar la Carla del braç i van desfer el camí fins a casa.

La Carla es va passar tota la tarda jugant sola a la seva habitació. Com li hauria agradat poder jugar amb aquells nens, però és clar, si no li havien d'agradar els seus jocs, no s'ho hauria passat bé.

L'endemà, quan van arribar al parc, la Carla hi va veure un munt de nens i nenes que jugaven a fet i a amagar. Corrien i s'amagaven darrera els arbres mentre la Carla se'ls mirava divertida.

—Hem de marxar. —Va dir-li el pare.

—Per què? —Va preguntar Carla sense comprendre.

—Perquè són massa grans. —Li va dir l'home seriós. — No sabràs jugar.

@dibulpia

I dit allò, el pare va estirar la Carla del braç i van desfer el camí fins a casa.

Aquella tarda, la Carla se la va tornar a passar jugant tota sola a casa. Com li hauria agradat córrer entre els arbres igual que ho feien aquells nens i nenes. Però és clar, si ella no sabia jugar, segur que s'hauria fet un embolic i no s'ho hauria passat bé.

Al dia següent, quan la Carla va arribar al parc va veure un munt de nens i nenes indis amb uns preciosos vestits de colors. Celebraven una festa tradicional i la Carla es moria de ganes d'apropar-se a aquelles taules plenes de menjar.

—Hem de marxar.—Va dir l'avi.

—Per què? —Va preguntar Carla entristida—Sembla molt divertit.

—Porquè aquí només hi ha gent de fora i no t'hi voldran.

I dit allò, l'avi va estirar la Carla del braç i van desfer el camí fins a casa.

Aquest cop la Carla es va passar la tarda a la seva habitació sense gaires ganes de jugar. Mirava trista per la finestra i pensava com li hauria agradat conèixer aquella gent que vestia unes robes tan boniques. Però es clar, si no l'havien de voler tampoc s'ho hauria passat bé.

Al dia següent, a la Carla li va semblar que el camí fins al parc se li feia una mica més llarg, però quan estava a punt d'arribar va sentir unes veus que cantaven i va apressar el pas. Quan va arribar va veure un munt de gent que cantaven cançons i la Carla va fer per apropar-s'hi quan l'àvia la va aturar.

—Hem de marxar.—Li va dir.

—Per què? — Va preguntar la Carla amagant un sanglot.

—Porquè tu no saps cantar tan bé com ells i s'enfadaran.

I dit allò l'àvia va estirar la Carla del braç i van desfer el camí fins a casa.

Aquella tarda la Carla ja no va jugar gens a la seva habitació. Estava massa trista. Li hauria agradat cantar però es clar, si ella no en sabia prou, tampoc s'ho hauria passat bé.

L'endemà, quan el pare o la mare la van recollir a l'escola la Carla va dir que ja no volia anar al parc. Estava convençuda que ni sabia, ni la deixarien, ni li agradaria, ni ningú la voldria per jugar. Era millor que anessin directament a casa perquè la Carla es pogués tancar a la seva habitació i estirar-se al llit esperant que arribés l'endemà.

I l'endemà va arribar. Però la Carla tampoc va tenir il·lusió per anar al parc. De fet, gairebé ja no tenia il·lusió per res i estava tan trista que la mare, el pare, l'avi i l'àvia se'n van adonar.

—Hem de marxar.—Li van dir tots alhora.

—A on? —va preguntar la Carla que se'ls mirava des del llit sense ganes d'anar enlloc.

—Hem d'anar al parc.

I tant van insistir que a la Carla no li va quedar més remei que obeir i arrossegar els peus per aquells carrers que se li van fer més llargs que mai. Finalment van arribar al parc i allà hi va veure nens petits i nenes grans, gent de la índia, de l'Àfrica o el Marroc i encara una colla que seguia cantant.

— Ves i juga amb qui vulguis. —Li va dir la mare.

—Però si no són com jo.—Va dir la Carla sense entendre.

—Si que ho són—Va afegir el pare.—Es gent que ve al parc a divertir-se.—Vols divertir-te tu?

—I tant!—Va cridar la Carla que tornava a sentir la il·lusió del primer dia.

—Doncs endavant.—Va dir-li l'avi.

I a poc a poc la Carla va anar avançant entre uns i altres. Uns van passar-li una pilota, els altres li van ensenyar a jugar a fet i a amagar, algú la va convidar a posar-se una roba de color i encara una colla la van animar a cantar.

@dibulpia

Aquella tarda la Carla no la va passar a la seva habitació trista i sola. La va passar jugant amb un munt de gent diferent que li ensenyaven coses. Ja no es sentia ni més ni menys, ni massa ni poc. De fet, es sentia ben igual a tot aquell munt de nens i nenes que en realitat s'assemblaven tant, que si els haguéssiu vist tots alhora no hauríeu pogut distingir qui, d'entre tots, tenia més ganes de jugar.

Fi.

**La guía de la salud i el bienestar
per als teus fills**

Los cuentos de la abuela son una recopilación de cuentos que el Observatorio de la Infancia y la Adolescencia FAROS pone al alcance a través de la su página web (<http://faros.hsjdbcn.org/>) con el objetivo de fomentar la lectura i difundir valores y hábitos saludables en la población infantil.

FAROS es un proyecto impulsado por el Hospital Sant Joan de Déu Barcelona con el objetivo de promover la salud infantil y difundir conocimiento de calidad y actualidad en este ámbito.

Sant Joan de Déu
Barcelona · Hospital

